

levi breg. Mnogim posestnikom so odnesli ta dan z bliskavico narasli hudourniki vso zemljo, izpodkopali hiše, odnesli iz hlevov živino ter odplavili drva in les. Samo v občini Zreče pri Konjicah je bilo omenjeni dan 70 posestnikov oškodovanih za en milijon dinarjev. Potok Dravinja je 30 m daleč prestopil svojo strugo, v dolžini štirih kilometrov je raztrgal občinsko cesto; samo ta škoda je bila ocenjena na 100.000 dinarjev. Žagam je voda odnesla ves les, zasula je polja z gruščem, odnesla je vse mostove, vsi hudourniki so strahotno uničevali gorske soteske in tihotne gorske vasice.

Najden utopljenec. Poročali smo, da je utonil 9. julija v Paki nekoliko slaboumni Poklač Boltazar iz Sel. Sedaj so našli njegovo že precej razpadlo truplo v Paki.

Srečni najditelji velikega zaklada. Nepristano se piše po časopisju o skritih zakladih, ki so bili zakopani in čakajo na dvig. Malokdaj pa prodre v javnost vest, da bi bili te zlate zaklade res našli ter dvignili in se z njimi osrečili. Sedaj se je pa vendarle enkrat razneslo po svetu iz mesta Panama v osrednji Ameriki, da so našli v pokrajini Kirčikvina trije iskaleci zlata na zlati zaklad, ki predstavlja vrednost tri milijone dolarjev. Od trojice najditeljev je eden Nemeč, drugi Francoz in tretji Američan. 3000 kg težak zaklad je bil odkrit v votlini v dveh podzemskih rovih in spravljen v 120 zlatih palicah. Na vseh palicah je vtisnjen pečat stare kraljeve krone. Obstoja domneva, da je zlato iz dobe, ko so Španci osvajali Ameriko, pa ga oni, ki so ga skrbno skrili, pozneje niso mogli odnesti. Ko se je zvedelo, da je najden omenjeni zaklad, ni nikdo prav verjel, da je to tudi resnica. Panamska vlada je poslala na mesto najdbe svoje uradnike, ki so se prepričali na lastne oči, da ne gre za kako častniško izmišljotino, ampak da je bila ogromna teža skritega zaklada resnično najdena. Uradno poročilo pravi, da si je tamošnje domače prebivalstvo od roda do roda pripovedovalo o zakopanem zakladu, vendar

Novomašnikom — lepo darilo! Slovenski obrednik, brevir, mali misale, križ, kip, škropilnik, pridigarne knjige — vse to so trajni in najprikladnejši spominki. Največja izbira v Cirilovi Maribor-Ptuj.

ni znal nikdo, kje bi ga bilo treba iskati. Zgoraj omenjena trojica iskalcev je bila dolgo časa na delu, preden so našli zlato, o katerem so govorili domačini že par sto let.

Administrativni adresar dravske banovine v založbi Tiskovne založbe, r. z. z o. z. v Mariboru vsebuje nad 2500 krajev naše banovine. Pri vsakem kraju so priloženi sledeči podatki: samoupravna in katastralna občina, ljudska šola, sodnija, pošta, telegraf, telefon, župnija, železniška postaja (razdalja v kilometrih), carinarnica, finančna in davčna uprava, orožniška postaja, srednje šole itd. Adresar vsebuje tudi seznam najpomembnejših institucij Ljubljane in Maribora. Vsi podatki so priloženi v obliki zgoščenih tabel v knjigi in nudijo izvanredno preglednost in točnost pri minimalni izgubi časa. Adresar je pravi priročnik za poslovnega človeka, uradnika, trgovca, obrtnika itd. Pripravljen je po uradnih podatkih do 1. julija 1937. Vzlic obširnemu pripravljalnemu delu, stroškom tiska in sestavljanja seznamov je cena knjige določena na samo 50 din. Knjiga se radi potrebe in koristi sama najbolj priporoča. Nobeden poslovni človek bi je ne smel pogrešati, v vsakem uradu in pisarni je nenadomestljiva. Naroča se pri Tiskovni založbi v Mariboru, Gregorčičeva 26.

Obžalovanja vredni slučaj.

Obupal radi živčne bolezni. Maribor je doživel 21. julija izreden obup nad življenjem. 59 letni Nikolaž Pfeffer, industrijalec iz Reke, se je vrnil iz Dunaja od zdravnika k svoji sestri, ki ima v Mariboru na Glavnem trgu s svojim možem g. Klesičem znano »Veliko kavarno«. Iz poslopja »Velike kavarne«, in sicer iz četrtega nadstropja se je radi živčne bolezni opoldne omenjenega dne pognal na dvorišče Pfeffer ter je obležal s polomljenimi udi na mestu mrtev. Nesrečnež si je pred skokom z britvijo še prerezal vrat.

Obupi nad življenjem na dnevnem redu. Tekom 23. julija je doživel Maribor kar

štiri samoumre, oziroma poskuse. — Štirinske brvi se je pognala v Dravo 18 letna tovarniška delavka Alojzija Lešnik. Potapljajočo se je opazil ribič, skušal ji je priskočiti na pomoč in jo rešiti, a mu je žrtev obupa Drava prehitro odnesla. Obupanka je zapustila dve poslovilni pismi. V enem je navedla kot vzrok smrti — nesrečno ljubezen. — V Dankovi baraki A v Magdalenskem predmestju so našli zastrupljeno in v nezavestnem stanju 64 letno mestno revo Jožefo B. Prepeljali so jo v bolnišnico. — V bolnišnico je bila odana 27 letna Franciška K. iz Bistrice pri Limbušu v okolici Maribora, ker si je iz samomorilnega namena prerezala žile na levi roki. — V Framu pri Mariboru si je pognal v levo stran prsi kroglo 21 letni mesar Anton V. Kroglja je izstopila na hrbtnu. Prepeljali so ga nezavestnega v bolnišnico. Vzrok obupa je že zopet razočaranje v ljubezni.

Ovadbá številne vlomilske družbe. Orožniki iz Selnice so ovadili mariborskemu državnemu pravdníštvu 23 mlajših moških, ki so od leta 1934 naprej oškodovali 20 posestnikov in drugih oseb za 35.000 dinarjev. Kradli so po Dravski dolini, na Dravskem polju, po Slov. goricah in Savinjski dolini. Šlo je z njimi vse, kar jim je prišlo pod tatinske prste. Ukradeno obleko, čevlje in razne druge predmete so pod ceno prodajali po Mariboru.

Radi poškodbe na glavi v prostovoljno smrt. Ivan Prešiček, 51 letni upokojeni rudar v Trbovljah, je bil enkrat zasut, enkrat pa je dobil hud udarec na glavo v kamnolomu. Radi omenjenih nesreč se mu je mešalo in so ga našli na »Spitzbergu« pri Trbovljah obešenega. Pogrešali so ga že sedem tednov.

Iz neznanega vzroka si sam končal življenje. V samski hiši v Trbovljah je iz neznanega vzroka izvršil samomor 46 letni samski delavec Franc Kaplar. Obupani je bil že dokaj let zaposlen pri rudniku ter je bil mirnega značaja in vse se čudi, kaj ga je gnalo v prostovoljno smrt.

Tako je nastopila komunistična mednarodna brigada!

Iz Madrida je prodrla vest, da je komunistična mednarodna brigada v areni za blikoborbe po kratkem sodnem postopanju ustrelila 320 anarhistov. Povelje za ustrelitev je dal Bolgar Dimitrov.

Komornik — berač

V Varšavi so prijeli na cesti revnega berača, o katerem se je izkazalo, da je bil nekoč eden najbolj bogatih ruskih plemenitašev in dvorjanov, grof Zigmunt Dvorski. V dnevih revolucije mu je uspelo, da je pobegnil z velikim imetjem v zlato in dragih kamnih v inozemstvo, kjer je pa s ponesrečenimi špekulacijami večji del imetja iz-

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

29

Nekega dne je potrkal pri Cenci v Dobrovljah čeden mlad možki, v katerem je Cenca šele po kratkem besedovanju sem in tja spoznala svojega »poba«; potem pa ni vedela, ne kod ne kam, tako se je razveselila. Zavzela se je zanj pri grofu Kristalniku, ki ga je vzel za lovca in logarja.

Tako je postal »grofov jagar«...

Odkar je bil spet v njeni bližini, se je Cenci vzbudila vest in jo jela strahovito mučiti. Večkrat mu je hotela povedati, čigav je in da še ni krščen; toda bala se je njegove jeze in ni spravila skrivnosti z jezika — do današnjega dne ne, ko ji jo je izvabila Veronika s svojo odločnostjo in bistroumnostjo...

Veronika je bolnici dajala pogum, spodbijala vse njene ugovore in jo na kraju le nagovorila, da je bila voljna spovedati se. Privolila je tudi, da sme Veronika patru Valerijanu poprej vse razložiti.

Zdaj je šlo vse lepo svojo pot. Pater je prišel še isti večer in je ostal dobro uro sam z bolnico. Spovedal jo je, drugo jutro pa jo je prišel obhajati.

Ko je bilo vse končano, je ostala bolnica dalj časa sama v tihi molitvi. nato je poklicala dekle, ob-

jela z obema rokama njeno desnico, jo stisnila in se začela krčevito jokati.

»Za božjo voljo, mati, kaj pa je? Kaj vam je?« je vprašala Veronika.

»Nič, čisto nič mi ni več,« je ihtela žena. »Duhovnik je vse vzel od mene, tako lahko mi je; zdi se mi, da bi kar umrla. Kar se spominjam, še nikoli nisem bila tako zadovoljna. Zdaj rada umrem, zdaj je vse dobro... In vse sem tebi dolžna, tebi, tebi... Zapisala ti bom kaj v testamentu, moram ti kaj dobrega storiti.«

»Tega pa le ne!« je ugovarjalo dekle. »Z vami se veselim in to mi je plačila dovolj.«

»Ti si moj angel varuh.«

Proti poldnevu je prišel mojster Gašpar ves vesel in je pohvalil sestro, da se je spravila z Bogom. Cenca je bila danes prijazna z njim, rekla mu je, da mu je veliko dolžna, ker ji je pripeljal tako prostrežnico, da bi boljše ne bil mogel.

»Da,« se je namuzal Gašpar, »takle strehar se pač razume na to, kake strehe so za stare ženske: Lepe na pogled morajo biti, trdne in močne držé, blago pa mehko in voljno — in solidne okoli in okoli.«

Veronika, ki je narahlo zardela, mu je v šali popretila:

»Čakajte, sitnež, ko boste prihodnjič potrkali, vam bom pred nosom zoklenila!«

Izpred sodišča:

Višek nepoboljšljivosti. Pred mariborskim okrožnim sodiščem je dajal 21. julija odgovor 51 letni Franc Breznik s Slemenom nad Selnico ob Dravi. Prisodili so mu 14 mesecev ječe, ker je 21. junija v Pesnici ukradel viničarju suknjo in telovnik v vrednosti 200 din. Obsodba se glasi radi tega tako ostro, ker je bil Breznik že 33 krat predkaznovan in je prebil pretežni del svojega življenja po zaporih.

Slovenska Krajina.

Visok obisk v Slovenski Krajini

Nenapovedano se je pripeljal 19. julija v Soboto ban dr. M. Natlačan. Ustavil se je z avtomobilom pred pisarno in stanovanjem odvetnika in člana banskega sveta Bajleca, ki je povabil visokega gosta k sebi na stanovanje. Pri Bajlecu se je g. ban nekaj časa razgovarjal z gimnazijskim ravnateljem g. Zobcem, z ravnateljem »Martinišča« g. Vogrinom, z župnikom g. Vojkovičem in s šefom Borze dela Kerecom. V Soboti si je ogledal g. ban novi Delavski dom, kjer je nastanjeno okrajno načelstvo. Po ogledu Delavskega doma, kjer so ga pozdravili: g. podnačelnik Vertovšek, mestni podžupan Čeh in orožniški kapetan, si je g. ban ogledal nova prostora Borze dela ter delavskega azila in prostora občinske uprave v gradu. G. ban se je izrazil pohvalno glede lepih prostorov in je naglasil priznanje delavnosti in napredku občine.

V bolnišnici je bil g. ban pozdravljen od primarja dr. Vrbnjaka, ki mu je razkazal nezadostne ter neprimerne prostore za toliko bolnikov. G. ban je uvidel, da je soboška bolnišnica daleč premajhna za Slovensko Krajino in je napovedal, da bo zgrajena v kratkem nova na že kupljenem zemljišču. Nova in moderna zgradba bo dovolj prostorna za bolnike iz Slov. krajine.

Za bolnišnico je posetil g. ban kmetijsko šolo v Rakičanu, o kateri se je upravičeno izrazil, da so njeni prostori mnogo premajhni. Načrt za zgradbo šole je bil izgotovljen, preden je bil on postavljen za bana. Sicer je bila šola dograjena šele letos, a so kljub temu že zagotovljeni krediti za njeno razširjenje in dozdavo poslopja.

Ko je mojster Gašpar odšel, je bolnica tiho obležala in se je ves dan smehljala mirno in spokojno.

Vse je bilo dobro, le en križ je še bil: jagru je bilo treba razodeti, kaj in kako je z njim.

Tudi to je prevzela Veronika.

Naslednji torek je spet prišel grofov jagar. Ko mu je Veronika odprla, mu je pomignila, naj ji sledi, in ga je peljala na vrt zadaj za hišo. Tu je sedla na klop in je jagru pokazala na drugo sebi nasproti. Začudeno jo je pogledal.

Tedaj se je nasmehljala pa dejala resno:

»Anza, danes boš moral imeti veliko potrpljenja.«

»Veronika!« je vzkliknil željno.

»Mnogokaj ti moram danes povedati,« je nadaljevala. »Pa se ne smeš razjeziti, če bo morda kaj hudega.«

»Ti, Veronika, me ne moreš razjeziti,« je dejal.

»Na druge se tudi ne smeš jeziti, najmanj na mater.«

»Zakaj bi se naj na mater jezil? Povej!«

»Čuj tedaj!«

Zdaj mu je jela pripovedovati vso čudno zgodbo njegovega življenja, kakor jo je čula od Cence: kdo da sta njegova starša in posebej še o hudi nemarnosti njegovih rednikov, ki ga nista dala krstiti.

Ali Veronika se je zmotila: njeno razodetje jagra nikakor ni prišlo tako, kakor je ona mislila. Res da se je zdrzil, ko mu je povedala, da je po materi

Pri ženah, ki trpe leta in leta radi težke stolice,

pokaže uporaba naravne

FRANZ - JOSEFOVE

grenčice, užite zjutraj in zvečer po četrt čaše, dobre uspehe. Tudi občutljivejše pacijentke uživajo rade

FRANZ - JOSEFOVO

vodo, ker se že v kratkem času pokaže prijeten učinek.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

Kmetijska šola v Rakičanu bo otvorjena v najkrajšem času.

Posebno odlikovanje za Rakičance je bilo, da se je g. ban pomudil nekaj časa na primiciji g. novomašnika Rajnerja in je imel na navzoče pomemben nagovor, katerega so sprejeli vsi gostje s hvaležnim srcem. Posebno globok vtis so napravile na vse banove pohvalne besede, ki so bile namenjene kmečki hiši, ki je bila med Slovenci že od nekdaj vir, ki je krepil narodove življenjske sile. Slovenska duhovščina, ki je izšla in še izhaja pretežno iz vasi, izpod kmečkih streh, je bila našemu narodu od nekdaj drago-

cen nadomestek domačega plemstva, saj je plemenitila naš narod v verskem, kulturnem in gospodarskem pogledu. Kmečki hiši se imamo Slovenci v veliki meri zahvaliti za naš narodni obstoj in razvoj, zato naj Bog živi in blagoslovi slovensko vas in slovensko kmečko hišo!

Ko se je visoki gost pristrčno poslovil od vseh na primiciji zbranih, mu je navdušeni narod klical: »Na skorajšnje svidenje!«

Črensovel. V Zabajaku pri Črensovcih je potegnil brodar Rok Erženjak v četrtek 22. julija iz Mure truplo lepo oblečene 20 do 22 let stare ženske. Na čelu je imela neznanka 6 cm dolgo ter zevajočo rano in več potplutb po telesu. Truplo so prenesli v mrtvašnico pokopališča pri Sv. Martinu, kjer so ga pokopali. Obstoja sum, da je postala neznanka žrtev zločina.

Tešanovel. Mali kazenski senat v Mariboru je imel 20. julija opravka z 21 letnim požigalcem Aleksandrom Vaš, ki je bil rojen v Betlehemu v Ameriki. Imenovani, ki je po poklicu kovaški pomočnik, je zažgal 2. maja gospodarsko poslopje Irme Kuhar v Čičečki vasi in je povzročil pogorelki 4000 din škode. Vaš je bil obsojen na leto dni zapora.

V senu zakrit umor.

Pred odkritjem umora

V Bresternici v župniji Kamnica pri Mariboru je živela v hiši št. 137 na malem posestvu 56 letna Kristina Gselman. Gselmanova je bila ločena od svojega moža in je živela v skupnem gospodinjstvu z upokojenim podpolkovnikom Arturjem Imanič, ki je pred tremi tedni umrl. Imaničeva smrt je Gselmanovo tako hudo zadela, da je govorila napram sosedom o samomoru s skokom v Dravo. Treba je tudi to omeniti, da je životarila Gselmanova v zelo slabih gospodarskih razmerah. Zadnjič so jo videli 16. julija ob peti uri zjutraj, ko je prinesla mleko do ceste in ga je vzel voznik v Maribor.

Ko je pa prišla k njej po mleko 16. julija ob tričetrt na šest sosedu Kolmanič, je našla hišo zaklenjeno in gospodinje ni bilo nikjer videti.

Šele mukanje gladne živine je sosede opomnilo, da se je moralo z Gselmanovo nekaj zgoditi. Poslali so po domačega župana Lorenčiča in orožnike.

Prva komisija je hišo odprla ter jo skrbno preiskala, vendar gospodinje ni našla. Ugotovili so, da je Gselmanova izginila z doma, ne da bi bila zavžila pripravljene zajutrek — žganje. Istotako ni odnesla v svinjak za svinje skuhane piče.

Radi pripovedovanja sosedščine, da je ženska najbrž šla iz obupa v Dravo, si je tudi prva komisija osvojila to domnevo in je bilo potrebno počakati, dokler ne bo Drava trupla naplavila.

Gselmanova je bila sestra žene gostilničarja Brusa pri Sv. Miklavžu pri Hočah. Ta je prišla po izginuli v poštev kot dedinja in je bila obveščena, naj se po-

grofovskega rodu, toda ogenj, ki se mu je v očeh zasvetil, ni bil ogenj jeze, temveč prej plamen komaj prikritega veselja. Za to, da še do te ure ni krščen, se ni mnogo zmenil. Očitno je bilo, da se niti zavedal ni, kaka škoda je zanj, ko še ni sprejel zakramenta svetega krsta. Zasmilil se je Veroniki.

»Anza,« mu je dejala napol za tolažbo, napol za pouk, »to je sicer velika, huda nesreča, da še nisi krščen; pa je tudi sreča v tej nesreči. Zdaj se boš mnogo lažje spravil z Bogom in umiril. K spovedi ti ni treba.«

Zazijal je z usti in z očmi.

»Res,« je potrdila, »po krstu se izbrišejo vsi grehi. Po krstu si čist in nedolžen kakor pravkar rojen otrok.«

Srce mu je spreletel svetel žarek.

»Kaj moram tedaj storiti?« je vprašal in napeto čakal.

»Dobro poučiti se moraš v krščanskem nauku, Boga moraš za odpuščanje prositi in potem sprejeti zakrament svetega krsta.«

»Kdo mi bo to storil?«

»S patrom Valerijanom sem že govorila o tem. Rad te bo poučil, potem pa pojdeš v Celovec, kjer se daš na tihem krstiti. Nikomur ni treba kaj izvedeti, da še nisi krščen.«

»Veronika,« je vzkliknil kar iz sebe, »res si cprnica, ali dobra, dobra. Ti veš vedno, kako je prav, in zmeraj pomagaš.«

gubil. Iz Francije je odšel v Nemčijo, tam se je pa onemogočil in se je moral izseliti na Poljsko. Pačal je čedalje globlje in je živel nazadnje od beračenja.

—
Ubog! norec — grof Zeppelin

Nemški zrakoplovi se imenujejo »Zeppelin« po že rajnem grofu Zeppelinu, ki je žrtvoval vse, da je priboril tem zračnim velikanom prometno bodočnost. Dunajski gledališki igralec dr. Tyrret pripoveduje o grofu Zeppelinu, ki je umrl pred 20 leti, to-je: Ko sem nastopil leta 1899 v dvornem gledališču v nemškem mestu Stuttgart, sem sedel pri skupnem obedu v hotelu Marquandt. V nekem hotelskem kotu je vzbujal mojo po-